DISSERTATIO MEDICA
INAUGURALIS,
DE
PLEURITIDE VERA;
QUAM,

DEO MAXIMO ANNUENTE,

SUB MODERAMINE VIRI ADMODUM REVERENDI
GULIELMI SMITH, S. T. P.
ACADEMIÆ PHILADELPHIENSIS PRÆFECTI;

NEC NON

EX CURATORUM PERILLUSTRIUM AUCTORITATE, ET AMPLISSIMÆ FACULTATIS MEDICÆ DECRETO,

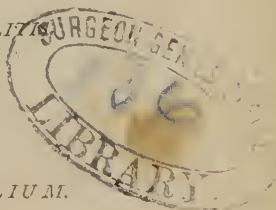
PRO GRADU DOCTORIS,

SUMMISQUE IN MEDICINA HONORIBUS ET PRIVILEGIIS RITE ET LEGITIME CONSEQUENDIS,

ERUDITORUM EXAMINI SUBJICIT

JACOBUS PROUDFIT,
PENNSYLVANIENSIS
SOCIET. MED. AMERIC. SOC.

AD DIEM 2 JUNII HORA LOCOQUE SOLITIS.

PHILADELPHIÆ:
APUD *ROBERTUM AITKEN & FILIUM.*
ACADEMIAE TYPOGRAPHOS.

M.DCC.XC.

BENJAMINO RUSH, M. D.

THEORIÆ, PRAXEOSQUE MEDICINÆ

IN ACADEMIA PHILADELPHIENSI

PROFESSORI CELEBERRIMO,

VIRO,

Ob ſummam, feliciſſimamque Medicinæ peritiam, rerum politicarum intelligentiam, itemque Patriæ amorem inſignem,

ADMODUM PRÆCLARISSIMO,

IMO OB SUOS MORES INTEGROS, AMPLISSIMAM SCIENTIAMQUE BONARUM LITERARUM, EXEMPLAR ORNATISSIMUM, DIGNISSIMUMQUE PROSEQUENDUM;

ET

QUI MIHI PRIMUM MEDICINÆ FONTES RECLUSIT:

NEC NON

JOHANNI JONES, M. D.

OLIM CHIRURGIÆ IN ACADEMIA NOVI EBORACI PROFESSORI ERUDITISSIMO,

PROPTER EJUS SOLERTIAM, PERITIAMQUE ADMODUM PROFUNDISSIMAM,

IN HAC ARTE, LONGE, LATEQUE CELEBERRIMO,

ITEMQUE

VIRTUTIBUS, LITERIS, MORIBUSQUE,

ORNATISSIMO,

OMNIBUS, PRÆCIPUE PAUPERIBUS

DILECTISSIMO;

CUJUS HUMANITAS, BENEFICIAQUE ERGA ME QUAMPLURIMA SEMPER FUERUNT:

DENIQUE,

PATRI MEO CHARISSIMO

VIRO ADMODUM REVERENDO

JACOBO PROUDFIT

PIETATE SUMMA, BENEVOLENTIAQUE,

DECORISSIMO:

HOC OPUSCULUM

INSCRIBIT, DICATQUE

AUCTOR.

DISSERTATIO MEDICA

INAUGURALIS,

DE

PLEURITIDE VERA.

SUB appellatione pleuritidis veræ, inflammationes cujuscunque generis, quæ, aliquam membranæ partem vocatæ *pleuræ*, inficiant, est nobis in animo complecti; dum, omnibus de ea cursibus, non tantum internæ cavitatis thoracis superficiei obrepente sed etiam mediastinum formante, imo et super pericardium et totam pulmonum superficiem expansa, egerimus. Eam clarissimus Cullenus peritissime hac ratione tractavit et mihi videtur prorsus ingenuum; quia ex symptomatibus non possumus, ad punctum, ipsam pleuræ partem quæ infecta sit inflammatione, referre.

A Verum-

Verumenimvero, haud abs re fortaſſe, ſymptomata exhibere, quæ dicuntur ipſam qua partem inflammatio incluſa ſit præcipue indicare.

Si ea pleuræ pars coſtis ſubjecta habitatio ſit inflammationi, in latere, dolor percipietur violens fere et pungens: Affectio hæcce, morbum ſemper nominatum *pleuritidem veram*, generat.

Dolor infra ſternum erit, ad claviculas et vertebras dorſi ſeſe torquens, ſi inflammatio mediaſtinum aggreſſa: Hæcce dorſalis fortaſſe pleuritis eſt, quæ, quibuſdam medicorum veterum tractata fuit.

Si in pericardio inflammatio habitat, in ſiniſtro latere dolor erit; tunc palpitatio, anxietas maxima, pertorpidus languor, nec non ſyncope, hujus affectionis indicia erunt, quæ *pericarditis* nominatur.

Si, ea pleuræ pars, quæ adjacet ad convexam diaphragmatis ſuperficiem, inflammationem conceperit, dolor fiet acutior circum cartilaginem

tilaginem enſiformem, inde ad ſpuriarum cartilagines coſtarum, et ſpinam ſe extendens: in reſpiratione vel fæces expellendo, ægrotus, diaphragma impotens ad utendum fiet ſine cruciatu graviſſimo adaugendo. Hanc affectionem, delirium frequentat pluſquam aliquam aliam; itaque Paraphrènitis nominata eſt.

Denique, ſi pleura inflammata ſit, quæ ſuperficiem pulmonum velat, dolor erit obtuſior; tunc, tuſſis et anxietas fiunt potentiſſimæ, hæcce *peripneumonia vera* nominatur. Sed plurima diſſecando cadavera, edocti fuimus, multos pleuritide mortuos eſſe qui ſymptomatibus interdum caruiſſent, quæ ſuſpicata erant, ipſam pleuræ partem inflammatione infectam, indicare.

Quoniam res ſic ſeſe habeant, ut noſtra *diagnoſtica* nobis non documenta præbeant, apta inveſtigandæ ipſi pleuræ parti, quæ tabem contraxiſſet, vel ſi poſſint, parvi eſſet; quandoquidem ratio medendi prorſus eadem eſt in omnibus *ſtatibus*.

Quocirca,

Quocirca, haud a ratione diverſum eſſet, eum morbum *pleuritidem* appellare, qui, quam inflammationem cunque ſubeuntem ipſi latioris membranæ parti, nominatæ *pleuræ*, indicaret.

Pleuritis ſequentibus hiſce ſymptomatibus dignoſcitur.

Pyrexia, aliqua quavis in thoracis parte, dolor fere acutus, dyſpnæa, et tuſſis, quæ in ſuo initio ſicca, mox ſuccidior, etiam interdum cruenta eſt.

De historia morbi.

In ſequentibus modis, morbus fere inchoat. Gelidus tremor membra agitat ægroti, qui plerumque impetum pleuritidis prævenit, huic febris ardens ſuccedit, interim pulſus fere eſt frequens, celer, plenus validusque. Cum hæcce paucas horas permanſiſſent, dolor in latere ſentietur pungens fere et mordens, et locus dolens ſæpe juxta medium ſextæ vel ſeptimæ coſtæ eſt; tamen aliquis alius locus pleuræ morbo afficiatur. Interea, dolor ab in-

ſpiratione

ſpiratione adeo augetur, ut ægrotus vi ſumma ad halitum inhibendum nititur, et ſponte, quandam ſuffocationem mavult pati, quam incrementum doloris inſpiratione factum.

Incumbere lateri plerumque morbo laboranti dolorem maximum affert; ſed non ita ſemper, nam adhæſio nonnunquam fiat pulmones inter et pleuram, cum hoc accidit, incumbere lateri morbo laboranti, dolorem nonnihil ſublevat. Dolor remanet fortaſſe uno in latere ſolo, tamen aliquando ultro citroque movet ſe, et nonnunquam repentino ſe a latere primo occupato ad alterum transfert; hoc, imminens periculum prædicit. A dolore interdum tam inopinato acriterque ægrotus corripietur, ita ut non poterit, a poſitu in quo primum decumbebat, vertere: hoc, ſiniſtrum quoque periculum præſagit.

Ægrotus, ſpirandi magna difficultate in morbo iſto, laborat, imo nonnunquam fiet, ægrotum non poſſe, dum proſtratus jaceret, reſpirare; tunc neceſſe erit, truncum corporis ad evitandum illum ſymptoma, erigere.

Vultus

Vultus rubore ſuffuſus, cephalæa, phreniſis ſunt quoque ſocii pleuritidis frequenter. Paucis diebus, primo, tuſſis dolorifica erit et nonnihil aſtricta; ſed cum inflammatoria diatheſis, ab operantibus humorum extractionibus, imminuetur, ſuccidior fiet et laxatior, tunc, copioſiſſima exſcreatio muci ſæpe cruenti accidet; hoc, ægroto ſalutiferum lenimen, affert.

Traditum eſt a medico Huxhamo, ſe quoddam pleuritidis genus vidiſſe, quod a tuſſi tetrica, maximo dolore, graviſſima et languidiſſima ægrotatione pleno cumque pulſu palpitante, initium traxit et videbatur plurimæ phlebotomiæ nos ſuadere, tamen in ſecundò ſanguinem extrahendo, imo ne aliquando primò, pulſum et vires tam mirum in modum elanguiſſe, ut in typhoidem febrem cum ſignis maximæ debilitatis, talia, tremores, ſubſultus tendinum, profuſæ ſudationes, diarrhæa bilioſa, lingua atra, coma, et delirium, ſe mutaſſe. Medicus præterea dicit, ſanguinem, hocce a laborantibus morbo, detractum, raro fulvum

colorem

colorem induisse: Sed solutum et spongiosum vel fuscum, et tenuissima membrana livida vel vitrea tectum fuisse. M. Huxhamus, his verbis a scriptis Lancisi, utitur "in pleuritide, "peripneumonia, &c. si sanguine, e vena sec- "ta extracto non appareat in superficie crus- "ta alba—pessimum, vero in altera sanguinis "missione incipiat apparere—bonum, contra "si in secundo ne quidem apparebit, abstineto "statim a sanguinis missione, aliter interficias "ægrotantem."

Nuper hac in urbe, juveni gravissima pleuritis accidit, et post biduum vel triduum per usitatas evacuationes, sanguinis missionis et medicamentorum debilitantium, apprehensus a typho magnæ debilitati juncta; a vix qua, tandem stimulantium ope medicamentorum, talia, vinum, cortex peruvianus, vol. alk. opium, &c. recuperatus fuit; ideoque sæpe nos oportet, lanceam ad quosdam pleuritidis symptomatibus laborantes parca manu adhibere.

E levamine ægrotanti lato perjudicandum est, an emissio sanguinis expediat, si primam

per

per ſanguinis miſſionem vel ſecundam, ægrotus in debilitatem collapſus erit, ſi quoque tuſſis, anxietas et ſpirandi difficultas remaneant certiſſimum eſt, ut venæ ſectio prohibeatur.

Si hic morbus mortem trahat, id plerumque tertium inter et nonum diem fit; attamen tempore remotiore nonnunquam accidit.

Pleuritis variis in modis deſinat; ſcil. reſolutione, ſuppuratione, gangræna, vel ſanguinis cellularem in texturam pulmonum effuſione.

Maximi momenti eſt, ſymptomata uni vel alteri harum terminationum adhærentia, intelligere.

Reſolutio fieri dicitur, cum inflammatio evaneſcat ſine mollium partium damno, hic finis maxime optabilis eſt, et nobis ſemper conandum eſt eum adipiſci. Facilis et copioſa muci e pulmonibus expuitio, ſpontaneoſa omni ex parte perſpiratio, urina multum lateritii ſedimenti retinens, ſimul febris, tuſſis, dyſ-

pnæa,

pnœa, dolor ſenſim imminuentes, ſunt manifeſta ſymptomata, quæ reſolutionem pleuritidis indicant. Si reſolutio, quartum ante quintumve diem a quo morbus inciperat, non fieret, ſuppurationem morbo adhærere veteres arbitrati, et primos quatuor dies ſolos emiſſionem ſanguinis juſſere. Sed reſolutionem fieri tam ſero quam nono die decimove noſcimus: tamen aliquando fiat, ut ſuppuratio ante illud morbi tempus accidat.

Sed ſi morbus poſt decimum diem undecimumve ulterius ſe protrahat, ſupervenientem ſuppurationem cum ſequentibus ſymptomatibus timeamus ſcil. febris doloriſque remiſſio, pulſus parum durus, minor ſitis, ægrotus, rigoribus tremoribuſque iterum atque iterum ſubiens; dum tuſſis et dyſpnæa remaneant. Si gravitatis ſenſus percipiatur eo quo dolor olim ſitus fuiſſet, pus formatum, ex hectica febre, duobus quotidie exacerbationibus, urina plurimum ſedimenti retinente, lingua humida, vultu pallido, ſudoribus enervantibus, tuſſi et pectoris oppreſſione comitantibus, ſuſpicamur.

Si ſymptomata violenter ſæviſſent, et inopinato deſiſtunt, quibus ſumma debilitas ſuccedit, quæ a formicante et languido pulſu indicata ſunt, ſtatim adventum gangrænæ expectamus; delirium illius exitus inflammationis certum indicium effert; ſputum tunc fetidum et graveolentiſſimum fiet. Medicus Huxhamus, ſuper eo, verbis Dodonæi ſic utitur "qui ſanguinem nigrum poroſum ſpuunt, ad inſtar ſpongiæ, iis pars aliqua ſphacelo correpta eſt in pulmones et omnes pereunt."

Effuſio ſanguinis in cellularem pulmonum membranam eſt frequentiſſima et mortifera terminatio pleuritidis, quæ præfocando ægroto ſine mora ei vitam eripit: ſymptomata, quæ, hanc terminationem, adferunt, ſunt maxima anxietas, oppreſſio, dyſpnæa; illæ ægrotanti tam graviter inſtant, ut non poſſit ſpirare, niſi truncus corporis erectus eſſet. Diſſectio, cadaverum hanc terminationem pleuritidi fieri probat.

Clariſſimi Huxhamus et Cleghornius dicunt ſe plurima cadavera deſeccuiſſe, et inveſtigaſ-

ſe,

ſe, quæ huic morbo victimæ cecidiſſent, et pulmones fuſcos, lividoſque fuiſſe quoad aspectum, et ſpecifice ponderoſiores aqua reperuiſſe. Hic aſpectus ſolus naſcitur ex effuſione ſanguinis in cellularem pulmonum materiam; interea pars ſeroſa evehatur reſpiratione vel abſorbeatur.

Morgagni, de cauſis et ſedibus morborum, alteram pleuritidis terminationem, refert, quæ per effuſionem ſeroſam in cavitatem thoracis, morbum dictum hydrothoracem, generat. Putamus hanc rariſſime occurere et eam ex incauta et nimia phlebotomia, prolem eſſe.

Evacuatio cujuſdam generis fere ſemper reſolutionem pleuritidis ſequitur, quæ vocatur criſis, talis, laxa expuitio, perſpiratio omni ex parte, copioſa urinæ emiſſio, lateritium ſedimentum ſervans, bilioſa diarrhæa, hæmorrhagia ex uno narium, vel vaſis hæmorrhoidalibus.

Sed abundans exſcreatio, quæ, in morbi initio ſine difficili tuſſi apparuerat, ex omnibus terminationibus eſt longe gratiſſima.

Hippocrates

Hippocrates et alii multum ſcripſerunt de colore ſputi materiaque, mortem vitamve ſignificantis; tamen plus e remedio pendet, quod ſputum ægrotanti adfert, quam colore vel ſputiſmatis materia.

Perſpiratio, ex ſuapte ſponte univerſalis nonnunquam criſim huic morbo, reddit; anxietatem et pectoris oppreſſionem ſublevat et mirum in modum febrilia ſymptomata extenuat; attamen, cavendum eſt, ne a calidioribus mendicamentis, ſudorem laceſſamus, nam illa mortifera ſemper ſymptomata irritant et periculum imminens ægroto minantur.

Medicus Cleghornius magnam urinæ effuſionem plurimum retrimenti ſervantem, nonnunquam optandam criſim morbo tuliſſe dicit. Hæmorragiam ex naſo, vel vaſſis hæmorrhoidalibus et bilioſam diarrhæam, aliquando ſymptomata mitigaviſſe, opemque præbuiſſe, dicitur; ſed credimus, illas evacuationes ad ægrotum vix multum prodeſſe, et diarrhæa, morbo ſeniente, lethale ſymptoma eſt, etiamque debilitatem indicat.

Prognosis.

PROGNOSIS.

DE SIGNIS SALUTIFERIS.

COPIOSA ſecretio concreti muci, ex initio morbi, quæ ſine gravi tuſſi vel difficultate expui poſſet, ſæpe ſymptoma gratum intendit, ſi ſputum cum ſanguinis lituris miſtum ſit, minime infelix; quod phlogiſticam diatheſin edomitam eſſe nonnihil monſtrat et morbum ad reſolutionem tendere.

Spontanea perſpiratio eſt etiam ſymptoma fauſtum; ab adventu cujus dolor, febris, pectoris oppreſſioque in fugam ſe conferunt.

Abſceſſus in aliqua corporis parte apparentes ſunt optabilia ſymptomata. Sed ſerenus, tranquilluſque ſopor, cum ægrotus, ſtratus membra ſuper lecto, quieſcat, et valida reſpiratio dolore cariens, ſunt ex omnibus ſymptomatibus maxime ſalutifera et longe feliciſſima, ſemperque gratam criſin afferunt.

DE SIGNIS MORTIFERIS.

FEBRIS ardens, reſpirandi difficultas cum gravi anxietate periculoſa ſymptomata ſemper

per ſunt; præcipue cum ægrotus neque unum neque alterum latus ſubmittere poſſit; ſed illi reſupinandum, ſi dyſpnæa adſit, niſi quod corporis truncus ſit erectus, imo licet erectus, ſi dyſpnæa remaneat, malum eſt. Ægroto facies turgeſcit, rubeſcitque et ſudor nunc circum caput, nunc pectus, apparens; ſi ſimul pulſus debilis, celer, trepiduſque fiet, tunc mortiferum periculum ægrotanti impendet.

Tuſſis continuata, dolorem augenſque ſymptoma inauſpicatum eſt, præſertim cum ſicca. Si dolor a latere primo occupato uſque ad alterum ſe extendat vel ſi ſubito ultro citroque moveat ſe, hoc multum periculi indicat; delirium, diarrhæa et frigus extremitatum ſymptomata lethalia ſunt, ſemperque ad mortem ſpectant.

De causis peædisponentibus.

Quidam corporis habitus, huic morbo, magis opportuni quam alii ſunt. Homines, quibus admodum robuſtum toroſumque corpus eſt, nec non pauperes, qui, difficultatibus, plurimis laboribuſque ſubjecti, inflammationibus pectoris,

toris, valde obnoxii ſunt. Qui thorace male conformato prædititi, item qui potibus ſpirituoſis dediti, vel qui incurſiones plures pulmonicarum affectionum aliqua in ætate vitæ ſuæ paſſi ab iſto morbo ſæpe afficiuntur. E contra mulieres, infanteſque, imo quiſque imbecillis molliſque corporis habitus, vix pleuritici fiunt. Hippocrates ait, "qui acidum eructant, raro pleuritici fiunt."

De causis occasionalibus.

Alternæ applicationes frigoris, caloriſque in corpus pleuriticos efficiunt. Huic, vis pleuritidis, autumnalibus, verniſque tempeſtatibus, cum viciſſitudines cœli a frigore ad calorem fiunt ſubitæ, inclementeſque, clarum teſtimonium præbet. Hic morbus aliquando vere tam rapide, lateque graſſatur, quoſdum medicos, prognatum eſſe e peſtifero contagio, putaviſſe; ſed, omnino natum variis viciſſitudinibus cœli in his temporibus, opinamur. Omnes injuriæ organis reſpirationis factæ quaſi prolapſiones, ictus, vel aliqua vis, thoraci alata hunc morbum generant; præterea, a ſuppreſſione alicujus evacuationis uſitatæ

aliquando

aliquando fit, hoc per majorem humorum fluxum in pulmones, quam consuetum accidit.

De Causa Proxima.

Sententiæ medicorum de inflammationis causa proxima fuerunt inter se dissentientes: sed nobis videtur proximam causam in adaucta actione vasorum partis dolentis constare, ad locum eundum, majorem sanguinis fluxum, impellente. Hocce, melius caloris, doloris, ruboris, tumefactionisque, quæ inflammationis usitata symptomata sunt, quam vel Boerhavii lentor, error loci, vel Culleni spasmus, rationem monstrat. Quando, historia, prognosticis, causis remotis, proximaque memoratis; rationem medendi sequamur, et nos, se ad remedia, quæ solent adhiberi ad morbi resolutionem adepiscendam, restringamus; suppurationem, suasque appendices exequi limites hujus opusculi longe excederet.

De ratione medendi.

Indicatio curæ in hoc morbo est, adauctam actionem et impetum, cordis, arteriarumque, minuere. Varia remedia ad hoc per-

perficiendum ſunt; ſed ſumma confidentia in venæ ſectione ſita eſt, hanc evacuationem tam nos oportet adhibere quam ſymptomata ſe oſtendunt. "Principiis obſta, ſero medicina "paratur, cum mala per longas invaluere "moras."

Fortaſſe in nullo morbo magis opus eſt illo præcepto quam pleuritide; ſi enim ſanguinis miſſio omittatur vel negligatur, donec ſymptomata violenta fiunt, ægrotus vix convaleſcere poterit.

Venæ ſectione ſola, graviora ſymptomata, qualia, anxietas, dolor, dyſpnæaque mirifice mitigantur. Quod ad ſanguinis quantitatem excipiendam, nulla certa regula tradi poteſt; habitudo, ætaſque ægrotantis cum vi ſymptomatum, in omni modo nos docebunt. Si morbus ſit mitis, prima ſanguinis emiſſio cum aliis remediis, quæ, poſtea alio loco, nominabimus, totum morbum amoveat; ſed interdum neceſſe eſt, ut phlebotomia, iterum atque iterum, repetenda. Cum morbus, magna vi inceperit, opportunum erit, imo neceſſarium ſanguinem emittere, bis terve die quo incipiat.

Veteres suspicabantur non oportet nos venæ sectionem post tertium diem ab invasione morbi administrare, nam suppurationem, si morbus longius se protraheret, fieri putabant, sed nunc resolutionem accidere decimo, undecimove invenimus, et phlebotomia adhibenda per id omne tempus, si symptomata, cum magno commodo sic requirant. Ubi exscreatio laxa succidaque sit, per quam, multo, dolor, dyspnæa, aliaque symptomata dispelluntur; venæ sectio omittatur; sed si symptomata urgeant nihilo secius expectoratio adsit, lanceam occupare audebimus, quia sanguinis emissio non expectorationi obstat, nisi maxima debilitas adsiet, quando ea fiat, symptomate crescente, ægroto exspuanti mucum in vassis bronchiorum collectum resistat.

Cathartica vix ullum locum in hoc morbo tenent; sed ut fæcum retentio excitat, exasperatque febrem, maximi momenti est vincere alvi astrictionem, ventremque solutum tenere. Hoc efficere, Glauberi sales, vel clysmata facta ex aqua calida, oleo, saccharoque adhibenda, illa ventrem satis solvunt, sine stimulatu torminive viscerum. Emetica

Emetica. Usus vomitionis plenæ in inflammationibus thoracis, prohibitus est. Meritó celeberrimus Cullenus, usum vomitionis plenæ esse periculosum cum pleuritide affectis, opinatur; sed ea post evacuationes sanguinis emissionis, laxantiumque, cum commodo maximo, saluteque utantur. Illa, evacuendo stomacho, expectoratione excitanda, humoribus summo corpori attrahendis, remedia esse mirifice apta ad pulmonicos morbos medendos, videntur. Duo, triaque exempla, in quibus plena vomitio, post primam venæ sectionem, statim adhibita, succedebat cum mira utilitate, vidimus. Nauseantes dotes emeticorum etiam opportunæ sunt, nam expectorationem incitant, humores summo corpori trahunt, opemque pulmonibus præbent.

Nitrum quoque est remedium frequenter adhibitum in morbis phlogisticis, calorem corporis, febrilia symptomataque imminuit, secretiones et urinæ et perspirationis efficit, præsertim cum parvis dotibus tartari emetici mixtum.

Nitrum

Nitrum a quibuſdam tuſſem ciere dicitur quod fuit argumento cur ejus uſus in pleuritide prohiberetur: ſed medicus Cullenus ſua maxima experientia, quadraginta annos, tuſſem ciere perraro nitrum reperit, et ille opinatur, ſi id tuſſem unquam excitet, peculiari habitudini tribuendum eſt, itaque propter id, ejus opes non negandæ nobis.

Vesicatoria ſunt remedia potiſſimum approbata in pleuritide curanda; quandoquidem irritatio operationi veſicatoriorum adhæret ideoque eſt probabile ut emplaſtra epiſpaſtica procraſtinentur, donec phlogiſtica ſymptomata, idoneis evacuationibus, minuantur. Parti dolenti veſicatoria imponerentur ſi fieri poſſit; aliquando neceſſe eſt veſicatoria terque quaterque adhibere quod multo melius quam perpetuum veſicatorium per unguentum epiſpaſticum, eſt. Ea, ægrotanti humoribus ad ſuperficiem corporis alliciendis, et irritabilitate pulmonum diminuenda, prodeſſe videntur.

Ex remediis præcedentibus, ſumma noſtra ſpes in hoc morbo medendo, pendet, quandoquidem

quidem expectoratio huic morbo prope semper adhæret, et salutifera esse videtur: Medici, medicamentis uti inducti fuerunt, quæ, ad hanc rem spectare opinabantur; hæc, expectorantia nominantur.

Expectorantia fere semper adhibita, squillæ, gummi ammon. sal volatilis, assafætida, gummi Arab. cum aliis quibusdamque, sunt.

Squillæ sunt expectorantia, quæ plurimi estimatæ fuerunt; sed quando magna ex parte stimulant, usus earum deferendus est donec, diathesis inflammatoria edomita erit, tunc adhibitæ cum incolumitate; sed ut nauseam, vomitionemque semper provocant, ægrotanti insuaves sunt. Idem gummi ammoniaco objiciatur.

Ex omnibus expectorantibus, volatilis sal est longe efficacissimus; sed ob suam vim stimulantem, retinendus est usque ad opportunam tempestatem, ubi phlogistica diathesis victa sit, tunc sanitatem ægroto affert, quia non solum expectorationem incitat, sed etiam cum juvat,

viresque

virefque ei fuppeditat. Affafætida eft mitis ftimulus, et in pleuritide adhibeatur, magna cum utilitate; nam expectorationem perfpirationemque promovet.

Sunt alia remedia, qualitate demulcente, quæ nonnunquam profunt, talia gummi Arabicum, femen lini, &c. Ea non videntur valde effe efficacia; tamen leniendo irritationem, tuffem mitigant et fic quietem levamenque ægroto ferunt.

Vapores aquæ calidæ vel aceti in os pulmonefque recipiantur per Mudgii inhalorem, multumque profunt. Siccitatem in guttere removent, de qua, magna murmura ægrotantes effundunt, atque expectorationem generant.

Non convenit inter medicos de adhibendi opii in hoc morbo proprietate. In morbi initio, dum inflammatoria fymptomata audaciter graffentur, opium certe multum nocet, quia iis vires novas addit; fed cum diathefis phlogiftica refugiffet, fymptoma folum contumax relictum eft expectoratio tenuis muci,

quæ

quæ tracheam tittilat, tuſſem laceſſitque, hoc ægrotum enervat, defatigatque multum; hic opium, ſine ullo periculo utatur, muco ſecreto opportunitatem conſpiſſare præbet, tuſſem ſublevat, gratam ægroto quietem affert, quæ ei ſemper valde placet.

REGIMEN POTUSQUE. Nos oportet antiphlogiſtico regimini, ſummo cum ſtudio adhærere, quod ſtimulo careat cujuscunque generis ſit. Calor ſtimulus potentiſſimus eſt, quem invenimus adhuc, ideoque omni conamine noſtro, repugnaretur. Ægrotum oportet, quantum poſſit, effugere e lecto, ſi caloris ſtimulantes vires vult vitare; ſed ſi neceſſitas eum decumbere coerceat, durus lectus, tenueque ſtragulum illi eſt eligendum. Si inflammatoria ſymptomata furant, cubiculi calorem raro oportet quadraginta vel quadraginta et quinque gradus Farenheitiani thermometri ſuperare, attamen hoc priſtina habitudo ægrotantis aliqua ex parte commonſtrabit; ſed ut diatheſis phlogiſtica diminuatur et expectoratio ſponte venit, temperies cubiculi elevatur, præſertim ſi ægrotus debilitate afficiatur.

Omnis

Omnis motus corporis evitandus, et positus quietus ſeligendus. Multiloquium, ad reſpirationem accelerandam, multum nocet, itaque ſtudioſe eſt vitandum.

Labor animi eſt ſtimulus corpori, itaque meditatio, conſideratioque omittenda eſt. Recens alimentum in ventriculo eſt ſtimulo ſyſtemati, ſi fieri poteſt, magna ex parte negandum in hoc morbo. Caro potuſque ſpirituoſi in ſe vim ſtimulantem habent et ſic ægroto prohibendi. Perceptio ſitis corpori ſemper ſtimulum adfert, ideoque diligenter removenda a frigidis potionibus dilutis. Calorem corporis ſitimque hoc in morbo magis accendi quam aliquo alio, inſatiabile deſiderium ægroti ad frigefactas potiones, teſtimonium præbet; et nos oportet in harum uſu ægrotantibus indulgere, dum ſymptomata phlogiſtica vigent; ſed neceſſe ſit, morbo declinante, calefactas et cardiacas potiones exhibere, ſi debilitas adeſt.

Ab uſu ſalutifero frigidi aeris, potionumque in inflammatoria variola, rubeola, acuto

rheumatiſmo,

rheumatiſmo, multis cum aliis morbis, eas æque in plueritide prodeſſe arguimus et eas ſæpe adhibitas cum exitibus maxime ſalutiferis, vidimus.

Hoc opuſculo peracto, hujus inclytæ Academiæ ſpectando Præſidi itemque medicinæ profeſſoribus digniſſimis, viris, probitate ſumma, eruditioneque, veſtitis, a quorum prælectionibus multum decerpſi, quibus plurimum me debere profiteor, cum animo ſincero, gratias maximas ago, ut vigeant, et vivant, diu, feliciterque precor!

SCRIPSI.